
Una sol·licitud de 1851 per a representar el drama de la passió a Figueres⁽¹⁾

Per PEP VILA

L'ESPECTACLE DE LA PASSIÓ

El poeta i assagista rossellonès Josep Sebastià Pons va dir, en més d'una ocasió, que el drama de la passió era l'obra per excel·lència de la dramaturgia catalana de tots els temps ja fos per la seva popularitat, com per la seva ininterrompuda tradició que arranca del drama litúrgic, en llatí, des de final del segle XIII. No tinc intenció, ara i aquí, de traçar la història dels orígens, evolució i significat d'aquest espectacle que es perllonga i s'ha transmès amb una infinitat d'interpretacions textuais i artístiques fins als nostres dies. Durant els primers anys de la nostra postguerra, i juntament amb els "pastorets", eren molts els casals, parròquies, teatres de poble amb agrupacions amateurs que l'escenificaven com a gairebé única obra permesa per quaresma o en altres diades de Setmana Santa. A l'Empordà encara es representa, amb gran èxit, a les poblacions de Verges i Sant Climent Sescebes.⁽²⁾ L'actual dansa de la mort vergelitana, en altres temps, també s'havia ballat a Rupià i Perpinyà.

A la fi del segle XIX tenien molta anomenada les passions representades a la Jonquera⁽³⁾ i a Banyuls dels Aspres (Rosselló). En aquest darrer poble assistia a l'espectacle un públic fervorós, captivat per aquesta història sagrada, vingut d'una i altra banda de la ratlla fronterera. A la capital empordanesa, ciutat d'arelada tradició teatral, tenim constància que el drama de la passió s'hi representava l'any 1869, a benefici dels pobres de l'hospital. El 2 de maig d'aquest any un anunci a la publicació *La República* de Figueres donava a conèixer la representació del drama sacre en cinc actes, en català i en vers: *La Passió y mort de N.S. Jesucrist* amb l'acte final de La Resurrecció. L'entrada general valia 2 rals, i l'obra començava a les 7 de la tarda. Sense moure'ns del segle XIX, el poeta i autor teatral figuerenc Damas Calvet

1. Agraeixo a Èrika Serna el seu ajut, sempre que li he adreçat consultes sobre temes figuerencs.

2. MUNARRIZ, Núria, "Representación de la pasión", *L'Empordà*, Figueres, VI, 1982, núm. 208, pàg. 4.

3. BOSCH DE LA TRINXERIA, Carles, "Misteris", *Almanach de l'Esquella de la Torratxa*, pàg. 51-55.

(1836-1891) fou autor d'un aplec de versos de la passió⁽⁴⁾ que més tard s'interpolaren en diversos actes de les representacions dramàtiques del segle XIX. Encara que ja en una altra època molt allunyada de la que avui parlem, no volia deixar d'esmentar l'escenificació a Figueres, en 1935, del drama passionalístic INRI de mossèn Agustí Burgas, inspirada en els grans espectacles de les passions representades a Alemanya.

INTERDICIONS PER REPRESENTAR LA PASSIÓ

El teatre, per religió que fos, portava sempre l'estigma del divertiment. És en aquest context de dany moral, font d'oci, que les polèmiques sobre la licitud del teatre, atacades per moralistes, se succeeixen sense interrupció al llarg dels segles XVII, XVIII i XIX. De vegades els actors que encarnaven personatges sagrats, vides de sants, eren criticats per la vida privada que portaven. Altres arguments presos en consideració giraven sobre la perillositat que suposava per a un públic poc format que la barreja, en determinades ocasions, de ficció i de realitat confongués les ànimes menys preparades. A partir del segle XVIII, tot i les prohibicions molt sovintegades per representar-la, que pel que sembla no tenien gaire èxit, el drama passionalístic se segueix portant als escenaris d'una manera regular. Ho proven la gran quantitat de textos que n'han pervingut. Com que les obres manuscrites i impreses, amb data d'estampació o sense, són molt nombroses, aquest és el motiu principal pel qual encara, avui per avui, no s'ha fet un estudi global de totes les versions catalanes conservades. La majoria d'interdictes per representar-la, obeeixen a la manca de fervor que les autoritats civils i els mateixos capellans i religiosos, que el fomenten com un catecisme escenificat i pedagògic, observen entre el públic que hi assistia. Les representacions eren llargues, i la història sagrada que s'hi oferia, mal il·luminada, poc o molt ben explicada, es convertia en un espectacle en el qual la gent hi menjava, hi bevia, hi feia gresca, etc. D'altra banda alguns parlaments i situacions no seguien de prop els relats evangèlics canònics, motiu aquest que irritava les ments més ortodoxes que demanaven amb insistència la censura d'alguns parlaments apòcrifs. Trobem diverses prohibicions episcopals per a representar-la en 1753 i 1758 a Mataró, i en moltes altres ciutats catalanes. El 3 de juny de 1798 es va dictar una ordre per la qual es prohibia la representació del drama de la passió. L'argument sempre era el mateix: "por ser impropias semejantes representaciones del decoro y respeto que se debe a la religión". La gent vivia la representació com una obra de teatre més, sense fervor ni ànim religiós.

En una passió representada a Barcelona en 1799,⁽⁵⁾ la inquisició persegueix els responsables de l'obra contra el parer del bisbe i del capità general.

4. *Fragments de la Passió y mort de Nostre Senyor Jesucrist* [afegits al drama de la passió en 1870], "La Renaixença", Barcelona, vol. IX, pàg. 88-90.

5. DEXEUX DE MOLL, Mercè, "La inquisició i la Passió barcelonina de l'any 1799", *Estudis Romànics*, 1971-1975, pàg. 153-161.

Malgrat l'acceptació del públic, els inquisidors rebutgen aquest espectacle perquè, entre d'altres raons, el personatge que feia de Verge en l'acte del "despediment de Jesús i Maria", sospirava massa, i es queixava amb acritud quan veia la sort del seu Fill que havia de morir, clavat en creu, per uns desig-nis superiors, difícils d'entendre per a una mare massa humana. També he de dir que la posada en escena, vestits i decorats inclosos, de vegades poc rigo-rosa, provocava la burla, les rialles i l'escarni del públic. Per manca de robes i escenaris adequats, sovint, tot faltava la veritat històrica, i el transvestisme dels actors era la nota dominant. En alguns passatges com el de la temptació d'Adam i Eva, sortien a escena dos actors massa lleugers de roba, o amb uns mallots ajustats, que provocaven en el públic tota mena de comentaris poc respectuosos. És fins a un cert punt lògic que en aquest ambient carnavalesc en el qual, fins ben entrat el segle XIX, els personatges femenins eren repre-sentats per homes, se sentissin veus contra la permanència d'aquests especta-cles que tenien ben poca cosa de sagrats.

LES PROHIBICIONS AL SEGLE XIX

La veritable consagració escènica de la passió no arriba fins a mitjan del segle XIX, quan es representa en molts teatres fixos de Catalunya, tot i les res-triccions a què estava sotmesa. En 1863⁽⁶⁾ existien a les comarques gironines 14 teatres estables amb una capacitat per a 6.129 butaques. En aquest any es van representar als teatres de Figueres amb 750 localitats: 83 drames i 67 òpe-res. L'estudiós i historiador Josep Artís (1875-1956) és qui millor ha resseguit la representació del drama passionístic en el context de l'art dramàtic català de la primera renaixença. En el seu llibre *Tres conferències sobre teatre retrospectiu*.⁽⁷⁾ "El misteri de la passió als teatres barcelonins" podem resse-guir les restriccions i l'evolució d'aquest gènere, en un moment que, des de Figueres, l'empresari Joan Tutau, que identifico amb la figura de Joan Tutau i Vergés (Figueres 1829-1893), polític republicà i escriptor, autor de diverses obres d'economia i sobre l'agricultura de l'Empordà, alcalde de Figueres en 1854, que ocupà diversos càrrecs de responsabilitat, demana un permís a Madrid per a poder-la representar.

Així el tradicional misteri de la passió que es representava, majoritàriament, per aficionats ensopegava una i altra vegada amb tota mena d'impediments legals. A través de l'estudi de Curet sabem que per Reial Ordre de 21 de març de 1821 fou desestimada una instància de l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú per a representar-la, i que el 22 de febrer de 1834 el general Llauder va adreçar una circular als governadors militars i polítics de Catalunya perquè prohibissin la representació de la Passió per tal de no inferir burles als misteris i drames sagrats.

6. MARTÍNEZ QUINTANILLA, P., *La província de Gerona. Datos estadísticos*, F. Dorca, Gerona, 1865, pàg. 196.

7. Institució del Teatre, Generalitat de Catalunya, Barcelona, 1933, pàg. 85 i ss.

Teatros.

**TEATROS existentes en las provincias de Girona, Barcelona y de sus filiales que
en 1865 existían en las provincias de Girona y de sus filiales que
existían.**

NOMBRE DEL TEATRO.	Año de fundación.	Representaciones que se han dado.			
		Comedias.	Ensayos.	Operas.	Total.
Barcelona.	1762	18	0	0	18
Sabadell (S.).	1800	10	0	0	10
Blanes.	1800	0	0	0	0
Celrà.	1800	0	0	0	0
Compañía de Ampurias.	1800	0	0	0	0
Figueras.	1800	0	0	0	0
Girona.	1800	10	0	0	10
Ull.	1800	0	0	0	0
Palma de Mallorca.	1800	0	0	0	0
Palma de Mallorca.	1800	0	0	0	0
Perpignan.	1800	0	0	0	0
Sabadell.	1800	0	0	0	0
Sarrià.	1800	0	0	0	0
San Felip de Guíxols.	1800	0	0	0	0
Sanja de Noya.	1800	0	0	0	0
Total.	1865	38	0	0	38

1865. Quadre estadístic sobre els teatres estables existents a la província de Girona elaborat per Pedro Martínez Quintanilla, cap de la secció d'Estadística.

En 1850 la passió es representava al teatre Principal i Liceu de Barcelona. La seva posada en escena provocava problemes perquè segons les autoritats atemptava contra la dignitat del culte i la puresa de les creences de la jerarquia eclesiàstica. En 1853 es va representar per ordre del batlle a Sant Genís de Vilasar en contra el parer del rector. Tot i això coneixem impressions de 1822 (Manresa), 1841 (Barcelona), 1855 (Barcelona), 1856 (Lleida), 1869 (Barcelona), etc. Artís encara publica un nou decret de prohibició datat el 30 d'abril de 1856,⁽⁸⁾ que és posterior a la sol·licitud de Tutau. Sobre aquest altre cop de gràcia contra la passió, sabem que a Madrid van representar *La Pasión de Jesús* en la qual figurava un passatge en què hi intervenia la Santíssima Trinitat. Segons el dictamen negatiu de 1856, signat pel ministre de la Governació Patricio de la Escosura, *la Sacra família, que estando, como están, sobre la inteligencia humana, no pueden ser representados en el teatro con toda su magestuosa grandeza.*

LA PETICIÓ DE JOAN TUTAU I VERGÉS

A mitjan segle XIX la censura teatral, molt centralitzada a Madrid, estava sota la responsabilitat del Ministeri de la Governació. La unitat administrativa

8. ARTÍS, *op. cit.*, pàg. 144-145. Donem el text de la prohibició de 1856, segons el publica Antonio Elías de Molins, "Bibliografía catalana en el siglo XIX. Teatro", *Revista de Girona*, vol. XVII, 1983, pàg. 121: "Por Real decreto de 30 de abril de 1856, se mandó que no pudiese permitirse la representación de ningún drama sacro o bíblico, aunque esté autorizada su impresión y circulación; cuya autorización en su caso solo podrá extenderse a su lectura, pero, de ningún modo a ofrecerlo como objeto de ningún espectáculo público: previniendo últimamente que la variación del título, nunca pueda servir para eludir las disposiciones de la ley, que recaen sobre el argumento y acción del drama".

estatalista afectava tots els ordres de la vida. Amb aquests condicionaments d'organització, la consolidació del romanticisme afavoreix la professionalització de l'activitat dramàtica que deixa de considerar-se una professió marginal. Com que per aquesta època el teatre català d'expressió castellana experimenta una gran renovació, eren moltes les obres que anaven a censura per a consulta. Totes les peces que es representaven a Catalunya, per cenyir-nos a casa nostra, les edicions de les obres havien de tenir el vistiplau de les autoritats d'una Junta de Censura, en un intent de planificar i controlar millor el teatre. Al segle XIX, quan encara els mitjans de difusió eren escassos, el teatre era l'espectacle de masses per excel·lència, el més sol·licitat, i res no es podia quedar al marge de les reglamentacions, ja que el teatre com a difusor d'ideologia i de propaganda política o moral, aixecava moltes suspicàcies. Un cop diligenciades a Madrid, les reials ordres de Gràcia i Justícia passaven a mans del governador de torn perquè hi fes els suggeriments i rectificacions oportuns.

L'escrit inèdit que, avui, publico de l'hisendat i home de negocis Joan Tutau i Vergés que en aquella època signa l'escrit com a empresari teatral, es conserva als Arxius Nacionals de Madrid.⁹ Forma part de la paperassa administrativa que tracta dels permisos de representacions i la censura teatral, una font encara massa poc estudiada, la divulgació i estudi de la qual crec que ajudaria a entendre el marc intel·lectual del moment, i la sobreestructura ideològica dels governants de l'època, en un moment en què sorgeixen els iniciadors de la nostra Renaixença.

L'escrit conservat és una petició adreçada en nom de la reina Maria Cristina en la qual el senyor Tutau demana permís per poder representar el drama de la passió a Figueres. Faig un breu resum del seu contingut. L'empresari republicà exposa en la seva demanda que representar el drama de la passió només pot ser beneficiós, ja que mou a la fe i bons costums. Reforça la seva idea fent constar que els orígens del teatre espanyol són netament eclesiàstics, i que en aquest cas la tradició és centenària. El fet que s'hagin produït alguns abusos en la representació del drama sacre, obligaria també a prohibir processons i altres cerimònies religioses. A Figueres la seva representació es faria en un teatre estable, motiu pel qual no s'han de témer aldarulls ni improvisacions. Pel que fa al decòrum de l'obra, els principals papers els representarien actors joves, que encara no s'han fet malbé representant obres de caire profà. Tutau dona a entendre que a Figueres hi ha una llarga tradició en l'escenificació d'aquest drama, i que una part dels beneficis són per a l'hospital de pobres. Tutau assegura que el drama de la passió ja es representava a Figueres i Peralada des de molt abans de 1851, encara que, ara per ara, no he pogut documentar aquestes representacions.

És curiós que Tutau, de filiació republicana, potser només mogut per l'egoisme personal de salvar la temporada, redacti amb pietós entenedriment, i en un estil una mica ensucrat, com corresponia a la prosa florida de les

9. Archivo Histórico Nacional. *Teatro censura. Permiso para representar el drama de la pasión en Figueras*, núm. 1.778. Legajo 11.386, núm. 28.

instàncies i peticions, aquests elogis sobre l'ortodòxia i exemplaritat de l'obra. Crec que aquest drama s'havia de representar al Nou Teatre Principal de Figueres de Josep Roca i Bros, inaugurat la primera setmana de desembre de 1850, administrat pel Liceo Figuerense, i més tard a mans del Club Republicano Ampurdanés. Entre els membres de la junta rectora encarregada de vetllar per la construcció i posada en funcionament del teatre hi figura un tal José Antonio Tutau⁽¹⁰⁾ que no he sabut identificar. De Figueres era també un altre actor que duia aquest cognom. Em refereixo a Antoni Tutau (1844-1898), que dirigia a Barcelona una companyia de teatre que treballava amb actors dissidents del Romea. Com podem veure, la nissaga Tutau era molt productiva en aquest petit món del teatre figuerenc.

Desconec quan va cessar la persecució d'aquest espectacle per ser contrari a la dignitat del culte. El cert és que hi ha una dinàmica imparable a favor de la impressió i escenificació de l'obra. A Figueres, el drama, a més de representar-se com ja hem vist per l'anunci d'una publicació republicana, s'imprimeix dues vegades en l'espai de nou anys amb dos textos diferents de la passió, que mostren la vitalitat del gènere i la fidelitat del públic per un espectacle secular. Les edicions, que passo a catalogar, sobre les quals no hi ha cap estudi sobre si són refoses o reimpressions d'obres més antigues expliquen la revifalla del gènere. A Catalunya, la majoria de textos impresos segueixen la refosa setcentista feta per Antoni Alabau i Quingles (1730?-1802), més conegut per Fr. Antoni de San Geroni, predicador en el convent dels Pares de la Santíssima Trinitat Descalços de la ciutat de Barcelona. Els llibres impresos a Figueres, dels quals ens n'ocuparem en un altre moment, són aquests:

– *GRAN TRAGEDIA de la passió y mort de Jesu-Christ Nostre Senyor: edició arreglada per a representarse.* Figueras: Imp y Llib. de Joan Hereu, 1869. VII, [4], 72 pàg.

– *LA PASSIO Y MORT DE N.S. JESUCRIST. Drama sacro en 5 actes, arreglat novament per a poder representarse en el teatro. Edició completa ahont s'hi trovará la Conversió de la Samaritana, y essent nova y de mes efecte la scena del braseret, y en acabant la triunfant resurrecció de Cristo Senyor Nostre.* Figueras. Impremta y Libreria de A. Garbí Matas. Carrer nou, núm. 11, 1878. Se ven a 4 rals lo exemplar en Figueras, en la imprenta y libreria de A. Garbí Matas, carrer Nou, núm. 11, 61 pàg.

El text

El lligall administratiu conservat, que he transcrit fidelment, consta de dos escrits. El primer és la petició que reproduïm sencera, amb una nota informativa, al marge, en la qual es fa constar la denegació de la demanda, que diu: *Ministerio de la Gobernacion/ Subsecretaria/ Negociado 3º. 27 de Febrero de 1852:*

10. DD.AA., *Història del teatre a Figueres 1816-1991*, Ajuntament de Figueres, 1991.

LA
PASSIÓ Y MORT

DE N. S. JESUCRIST.

DRAMATIZADA PER J. G. GARCIA.

EXAMINADA PER LA COMISSIÓ DE INSTRUCCIÓ DE LA CIUTAT DE FIGUERAS.

— RIGOROSAMENTE

REVISADA PER LA COMISSIÓ DE

INSTRUCCIÓ DE LA CIUTAT DE FIGUERAS.

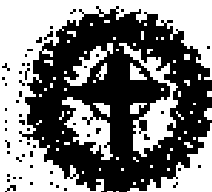
— APROBADA PER LA COMISSIÓ DE

INSTRUCCIÓ DE LA

CIUTAT DE FIGUERAS.

TRIDUENYI RESURRECCIÓ

DE N. S. JESUCRIST.

FIGUERAS.

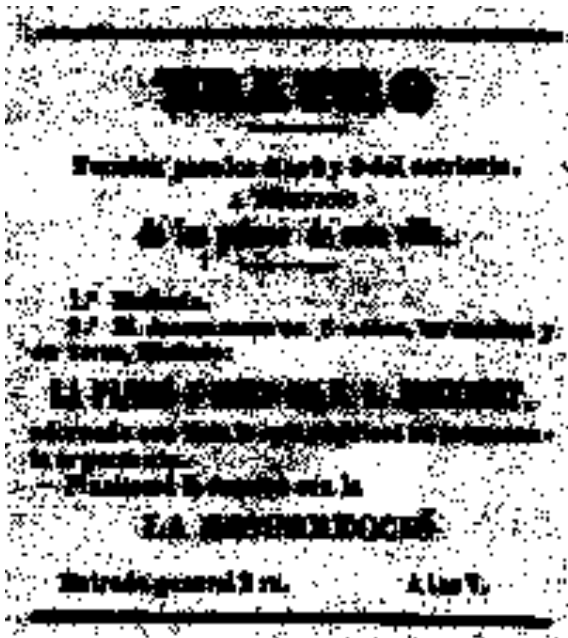
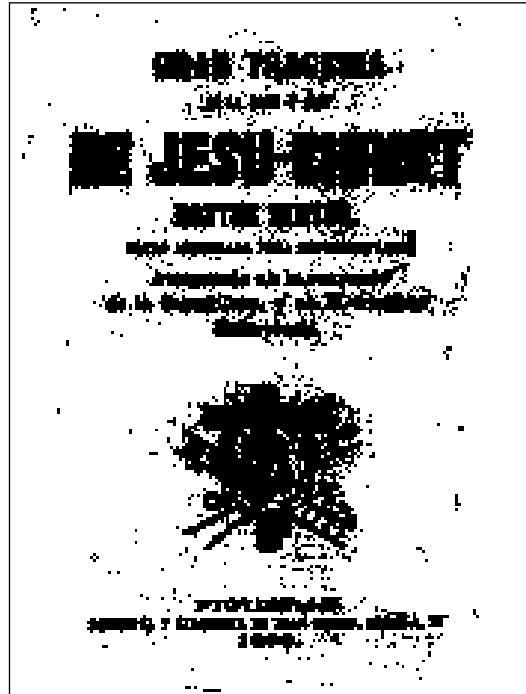
IMPRESA Y LIBRERIA DE A. GARNATAS,

CALLE REAL, N.º 11.

1878.

Portada d'una de les edicions figuerenques del Drama de la passió. Exemplar de la Biblioteca del Palau de Peralada.

1869. Portada d'un imprès de la passió editat a Figueres.

1869. Anunci aparegut a la Revista Figuerenca La República (2-5-1869).

“Visto por estar prohibida la representación del Drama de que se trata por la orden de 27 de Enero último. El Subsecretario.

El segon document és un extracte de l’informe:
Teatros. Gerona. Figueras.1852.

Dº Juan Tutau, empresario del teatro de Figueras pide se le conceda permiso para poner en escena el *Drama titulado Pasion y muerte de N.º. S.º. Jesucristo*.

Nota: En Barcelona hay otro expediente de lo mismo.

En la documentació conservada no queda clar si Tutau, que en aquella època era un polític reconegut, fa la petició a títol particular, o bé actua en nom d’alguna d’aquelles societats concessionàries que regentaven el teatre”.

Señora

D. Juan Tutau, hacendado empresario del Teatro de la villa de Figueras, en la provincia de Gerona, à V. M. con el mas profundo respeto espone: Que es una verdad reconocida el que puesta à cubierto del ridículo y del escándalo, la representación de los dramas sacros, y por lo tanto la de la pasion y muerte de N. S. Jesucristo, lejos de ser peligrosa ú ofensiva a la moral, despierta y vivifica el sentimiento religioso, porque tales cosas, en sentir del sabio autor de las leyes de partidas, mueven al hombre à hacer el bien y haber devocion en la fe.

Y en tanto es asi que el Teatro de varias naciones y especialmente el de España tiene su origen en dichos dramas, de manera que en aquellos lejanos tiempos, en que brillaba en toda su pureza la fe de nuestros mayores, hasta se ponian en escena en las Iglesias por los mismos sacerdotes, siendo un resto de tan piadosas costumbres los villancicos que aun se cantan en ellas, en varias festividades y especialmente por Navidad.

Asi es Señora, que al prohibir las leyes y ultimamente el Gobierno de V. M., la representacion de dichos dramas no lo hicieron seguramente por considerarlos en si esencialmente como un acto de escarnio á nuestra sacrosanta Religion, y si tan solo á fin de evitar que mediante una omnimoda libertad para ponerlo en escena la sublimidad del asunto degenerase, por varios motivos, en escandalosa ridiculez. Ciertamente pues la representacion de los dramas sacros por identificarse con los santos misterios ó asuntos de nuestra augusta Religion, debe ser y ha sido siempre objeto de un prudente y justo celo por parte de las autoridades, empero no llevado al estremo de convertirse en fanática intolerancia: de lo contrario, no solo deberia absolutamente prohibirse toda especie de drama sacros, si que tambien varias ceremonias religiosas y procesiones que podrian aparecer con visos de risible mogiganga y de que sin embargo los fieles en su piedad sacan optimos frutos de edificación cristiana.

Un testimonio irrecusable es de lo expuesto el mero hecho de haberse en todo tiempos tales representaciones, no obstante de la susodicha prohibición,

con tal que no se hayan opuesto á ello circunstancias especiales por las que se debiese tener el ridiculo ó el escandolo. En el gran Teatro del Liceo de Barcelona,⁽¹¹⁾ por ejemplo el próximo pasado año se puso repetidas veces en escena la pasion y muerte de N.S. Jesucristo por la compañía cómica, e igualmente por una de aficionados en la villa de Perelada,⁽¹²⁾ que solo dista de esta de Figueras una legua escasa.

En Barcelona pues no obstante de ser una ciudad tan populosa y de estrañas gentes por sus relaciones mercantiles, cuya circunstancia podia hacer tener una concurrencia en parte no tan respetuosa y cristiana cómo lo requiere por su naturaleza aquel drama, se creyo puesto á salvo del ridiculo y de todo acto indecoroso mediante á que el aparato escénico fuese digno en un todo de la grave y sublime del asunto, pues es demasiado inmenso el sufrimiento y sacrificio del Dios Hombre para que, representado diganmente, se mire sin sentir bañado en dulces lagrimas los ojos y lleno el corazon de célica ternura. En la pequeña villa de Perelada, empero, con todo y representarse en un teatro improvisado y sin ninguna ó muy poca propiedad y ser gente ruda los mas de los actores, el piadoso fervor lo suplió todo.

Aqui, el el Ampurdan, y especialmente en esta villa de tiempo immemorial se ha puesto en escena dicho drama, de manera que estan profundamente arraigada esa piadosa costumbre, que puede decirse es una necesidad moral; y por lo mismo, adornandolo como corresponde á tan alto asunto y lo permite el suntuoso Teatro de esta villa, con doble motivo debe creerse que, en vez de peligro en lo mas minimo con su representacion el profundo respeto debido á nuestra Santa Religion, seria ella mas bien un antidoto contra la indeferencia en religion, y que de consiguiente con mayoría de razon deberia tolerarse en esta villa que en Barcelona y Perelada.

Ademas para que mas dignamente correspondiese la representacion al asunto y evitar el contraste que á la imaginacion mas susceptible y timorata pudiese ofrecer un actor atendidos los odiosos papeles que en otros dramas hubiese desempeñado, los mas de los que tomasen parte en ellos, y sobre todo para los papeles principales, serian jovenes aficionados de reconocida honradez.

Y es de notar, Señora, que lo contribuido á arraigarse en esta villa la costumbre de poner en escena la pasion y muerte de N. S. Jesucristo durante la Santa Cuaresma, la no menos piadosa de destinarse el producto de las funciones en favor del santo Hospital, siendo desempeñado por solos aficionados y el de una funcion, verificandose por parte de la compañía cómica circunstancia que concurre á legitimar evidentemente el que se tolere dicha representacion como se legitiman por semejantes causas piadosas otros actos

11. Francesc Curet tracta en el llibre, abans esmentat, de les representacions de la passió al Liceu i al Teatre Principal de Barcelona, pàg. 113 i ss.

12. No he trobat dades d'aquesta representació. Des de molt antic existia en aquesta vila una confraria de la passió que potser organitzava aquesta sacra escenificació. Vegeu l'opuscle, *Gràcies e indulgències que guanyan los confreres y confreressas de la Confraria del Cos preciós de Jesu-Christ Sacramentat de la Vila de Peralada*. Girona, Fermí Nicolau (c.a., 1800, 30 pàg.).

prohibidos por la Iglesia y por las leyes como tener un bayle en tiempo de cuaresma, trabajar en domingo, etc.

Convencido pues el esponente de que con dicha representacion durante la santa Cuaresma, cumpliria en un todo los deseos del público y asi con una deuda de gratitud y en atencion á quanto ha tenido el honor de esponer á V. M.

Suplica rendidamente que se digen autorizarle para poner en escena en el teatro de esta villa el drama de la pasion y muerte de N. S. Jesucristo durante la santa cuaresma del próximo año, bajo la inmediata inspeccion como se acostumbra de la autoridad civil y eclesiastica de la misma villa. Gracia que el esponente se promete Señora de los bellos quanto generosos sentimientos de V. M.

Figueras

Diciembre de 1851

Señora
A.L.R.P.D.V.M.
Juan Tutau